

af de andre Varer, der for Øjeblikket er prisregulerede (*Martin Hansen*: Nej!). Jeg har forstaaet ham saaledes, at han mente, det vilde være rigtigt at gaa til en yderligere Prisnedsættelse for Brød og for Smør ved Statens Foranstaltning. Jeg skal herom sige, at Prisen paa Smør blev jo fastsat efter langvarige Overvejelser og Forhandlinger, og at der paa det Tidspunkt ikke var Tilbøjelighed til fra den Side, som det ærede Medlem repræsenterer, at gaa længere ned end til 1 Kr. 60 Øre pr. Pund. Det, som det ærede Medlem her har fremført, er altsaa ikke en Ændring af Princippet, men en videre Udformning af det ved et Forslag om yderligere at nedsætte Prisen paa nogle Varer. Det ærede Medlem talte i den Forbindelse om Nødvendigheden af — saaledes maa jeg forstaa det, det er mig lidt uklart, ogsaa efter at jeg har læst det i Fortrykket — eventuelt at tage det Beløb, der vil medgaa til denne Nedsættelse, fra det beregnede Beløb, 81 Mill. Kr., som han i og for sig ikke havde noget at indvende imod, altsaa nedsætte dette forholdsmæssigt. Hvorvidt den Fremgangsmaade, det ærede Medlem foreslaar, er rigtig, vil jeg vente med at udtale mig om, men indtil videre kun fastslaa, at her ikke er Tale om noget nyt Princip, men kun om en videre Udformning af det tidligere, oven i Købet en videre Udformning, som fra anden Side tidligere har været foreslaaet.

Dernæst mener det ærede Medlem, at der er Uenighed om den kommunale Opgave. Han siger, at det Forslag, som her foreligger vedrørende Kommunernes Opgave, det, som — for at citere det ærede Medlem — tilsigtes ved dette Lovforslag, „er kort og godt, at Kommunerne skal gaa til en almindelig Regulering, en Regulering, der skal gælde alle“. Naar det ærede Medlem former sin Opfattelse af Forslaget saaledes, kan jeg til Nød forstaa, at han kunde komme ind paa den fejlagtige Opfattelse af, hvorledes Regeringen opfatter Kommunernes Opgave. Kommunernes Opgave, saaledes som Regeringen mener, den bør være, er udtrykt i de 3 første Linier i Forslaget og gaar ud paa, at Kommunalbestyrelsen uden Samtykke af højere Myndighed kan træffe Foranstaltninger til Bedste for de ved Dyrtiden vanskeligt stillede Beboere i Kommunen. Dette er efter Regeringens Opfattelse den kommunale Opgave, og det er det ogsaa efter det ærede Medlems Mening; altsaa er der her slet ikke nogen Uoverensstemmelse om

Opgaven. Men jeg forstaaer, at der stadig er en Uoverensstemmelse om, hvorledes Opgaven skal løses.

Hvis man gaar den Vej, det ærede Medlem anbefaler — og som jeg for Øjeblikket hverken skal udtale mig for eller imod —, at man skulde begynde med at nedsætte Priserne paa Brød og Smør yderligere — foretog man utvivlsomt en Handling af en saadan Art, at man kunde sige, at saa var der nogen Mulighed for at indskrænke de Beløb, Kommunerne maatte have til Raadighed for deres Foranstaltninger. Hvis man altsaa gaar den Vej, bliver der alligevel tilbage at træffe Foranstaltninger til Bedste for de ved Dyrtiden vanskeligt stillede Beboere i Kommunen. Dette erkender det ærede Medlem, men saa vil han kun løse dette paa een Maade, nemlig — saadan forstod jeg ham — paa den Maade, som er angivet i Lovforslagets § 1 b., ved „at yde enten Beboere, hvis Indtægter ligger under en af Kommunalbestyrelsen fastsat Grænse, eller saadanne, som efter Undersøgelse i hvert enkelt Tilfælde skønnes trængende til Hjælp, direkte eller indirekte Forsyning med Naturalier, Brændsel, Belysning og de nødvendigste Beklædningsgenstande uden Betaling eller til nedsat Pris eller direkte Pengehjælp“. Det ærede Medlem vil da løse Kommunens Opgave overfor de vanskeligt stillede kun gennem Foranstaltninger i Henhold til Litra b. Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (*Ulrich*) vilde ogsaa, saa vidt jeg forstod, at Kommunerne skulde gaa den Vej.

Men saa er vi naaet til det Punkt, hvor, efter min Opfattelse, Uenigheden er, nemlig Maaden, hvorpaa den kommunale Opgave, som er den at komme de vanskeligt stillede til Hjælp, bedst løses, og der er det ikke rigtigt, som det ærede Medlem siger, at Regeringen tilsigter ved dette Lovforslag, at de vanskeligt stillede Beboere i Kommunen kun gennem kommunale Foranstaltninger skal hjælpes ved almindelige Reguleringer. Nej, det er Regeringens Opfattelse, at Kommunerne paa dette Punkt bør stilles frit, saaledes at Kommunerne skal hjælpe de vanskeligt stillede Beboere paa den Maade, som Kommunen efter sin Opfattelse af Forholdene i Kommunen mener er den bedste, enten ved det, som er stillet op i § 1 a., eller ved det, som er stillet op i § 1 b., eller ved en Forening af begge Fremgangsmaader. Hvis det ærede Medlem vilde mene — jeg kan altsaa ikke ret se det af hans Tale —, at man, i Stedet for at stille 81 Mill. Kr. til Raadighed for Kommunerne, skulde an-